

Аго завъртѣ камшика и завика:

— Хайде, дий! Хайде, дий! Ча! Ча!

Воловетѣ се напрегнаха, колкото сила имаха, хомотитѣ заскриптѣха, обтегнаха се процепитѣ на чивгаритѣ, каточе щѣха да се скжсатѣ, но — плугътѣ не мръдна. Аго пакѣ завика, единѣ волѣ падна на преднитѣ си нозе. И ето, Комура се подаде напредѣ-напредѣ, гърбътѣ му се изви, всичкитѣ му ребра изпъкнаха. Около плуга троскотътѣ запука, закжса се и плугътѣ тръгна.

— Хайде, дий! Хайде, дий! — викаше Аго.

Още нѣколко крачки и опасното мѣсто бѣше минато. Малко по-нататѣкъ спрѣха воловетѣ да си отдѣхнатѣ. Чичо Митушѣ отиде при Комура, поглади го по изпъкналото чело, между шутитѣ рога, и каза:

— Браво, Комуръ! Браво. Бе азѣ знаехѣ, че ти нѣма да ме засрамишѣ.

Комура стоеше въ браздата. Главата му, шията му и гърдитѣ бѣха черни, толкозѣ черни, че очитѣ му се отдѣляха само съ лѣскавината си. Два-три мига — и той дойде на себе си, почина и запреживя. Той не разбираше, че е направилѣ нѣщо особено, но навѣрно бѣше си помислилѣ, че щомѣ толкозѣ чичо Митушѣ и Аго обикалятѣ около него, трѣбва да му дадатѣ нѣщо за ядене. Затуй поклепваше съ уши и ги гледаше право въ очитѣ.

— Яде юфка, разбира се... Като изяде